

Arrest

nr. 254 875 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 april 2002, later gecorrigeerd naar 1 januari 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 november 2019. De verzoekende partij meldt zich op 21 november 2019 aan op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 16 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.H.S., bent een Afghaanse staatsburger van Hazara etnische origine. U bent heden 22 jaar oud. U bent geboren in het dorp Deh Malakh dat gelegen is in het district Jaghatu van de provincie Ghazni. U bent een sjiitische moslim. Naast uw moedertaal Dari spreekt u ook Engels.

In Asad 1394 (circa augustus 2015) kwamen uw ouders, uw broers en uw zussen allemaal om toen een bom op uw huis viel tijdens een gevecht tussen de Afghaanse politie en de taliban. Die bom zou door de taliban gedropt zijn. Tijdens het incident was u bij uw oom in de stad Ghazni. U werd telefonisch op de hoogte gesteld van het gebeuren door een dorpeling. Vervolgens ging u terug naar uw dorp samen met uw ooms. Na de begrafenis keerde u terug naar Ghazni. U begon bij uw oom van vaderszijde te wonen in de wijk Khakhe Ghariban van de stad Ghazni. U zette uw studies verder in Ghazni voor nog een jaar. Na het 7de leerjaar stopte u met studeren. U begon street food te verkopen dat door uw tante gemaakt werd. Zo verdiende u geld om uw kosten te betalen.

In juli 2018 's avonds kwam een dorpeling genaamd Z. aan uw deur. U deed de deur open. Hij vroeg u om voor de taliban te spioneren. Zo moest u elke avond naar de moskee gaan, luisteren wie van de mensen die de belasting aan de taliban niet betaalden en hen vervolgens rapporteren aan de taliban. Z. was ook een Hazara als u maar hij werkte samen met de taliban. U hebt het verzoek van Z. geweigerd. Na een aantal dagen kwam Z. echter opnieuw terug aan uw deur. Opnieuw hebt u zijn verzoek geweigerd. Nog een aantal dagen later in dezelfde week kwam Z. voor de derde keer aan uw deur. Deze keer had hij nog iemand mee die gewapend was. U hebt opnieuw zijn verzoek geweigerd. Maar vervolgens werd u onder dwang in een auto gezet en naar een talibankantoor in een villa meegenomen. Daar werd u door enkele talibanleden met de dood bedreigd zo u niet zou samenwerken. U werd dus verplicht om hun verzoek te accepteren, hetgeen u ook deed. Vervolgens werd u vrijgelaten. In de daaropvolgende anderhalve maand ging u elke avond naar de moskee en luisterde u naar de mensen die de talibanbelasting weigerden te betalen. Voor rapportage ging u elke nacht de talibanleden bezoeken in hun villa. Specifiek van drie dorpelingen die de belasting weigerden te betalen, hebt u foto's genomen en hun gegevens en adres doorgegeven aan de taliban. De drie mensen die u hebt gerapporteerd, kregen een waarschuwingsbrief van de taliban. Vervolgens hebben ze hun verzet tegen de belasting stopgezet.

Uw oom van vaderszijde was op de hoogte van uw spionageactiviteiten en hij moedigde u aan om verder te doen zodat u niet gedood werd. Na anderhalve maand dacht u echter dat er geen einde zou komen aan de eisen van de taliban. U vreesde dat ze u later ook nog zouden vragen om voor hen te gaan vechten. Daarom besliste u het land te verlaten. Uw oom heeft uw reis bekostigd. Uzelf vond een smokkelaar. Zo verliet u uw regio begin augustus 2018. Op illegale wijze reisde u door Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. In Griekenland werden uw vingerafdrukken genomen op 5 september 2018. U deed daar een verzoek om internationale bescherming en verbleef er voor ongeveer een jaar. Omdat u de leefomstandigheden in Griekenland niet goed vond, reisde u verder naar België, zonder de beslissing in uw asiolverzoek af te wachten. Op 20 november 2019 kwam u in België aan en deed u hier uw verzoek om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die u dwongen voor hen te spioneren. Tevens vreest u gediscrimineerd te worden als Hazara.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw taskara neer. Op 5 november 2020 bezorgde u het CGVS via uw sociaal assistent nog opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban, noch aan uw verklaringen omtrent het overlijden van uw ganse familie. Bovendien blijkt u over een intern vluchtalternatief in stad Kabul te beschikken om aan het willekeurig geweld in uw eigen regio te ontsnappen, zoals hieronder wordt uitgelegd.

Uw problemen met de taliban in Ghazni zijn ongeloofwaardig om de volgende redenen: ten eerste waren uw verklaringen hieromtrent heel vaag. U gaf een opgesomde beschrijving van uw ontvoering door de taliban. Op de verdere vragen daaromtrent bleef u echter beknopt antwoorden. Zo werd u onder andere gevraagd wat er allemaal gebeurd is in de villa waarnaartoe u meegenomen werd door de taliban. U antwoordde "Ze vroegen voor mijn samenwerking gewoon. Ze vertelden me dat, als ik naar hen luisterde, zou ik geen problemen kennen. Ik moest meewerken" (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Ook uw andere verklaringen betreffende hetzelfde probleem met de taliban zijn getypeerd door vaagheden. U verklaarde dat u gedurende anderhalve maand elke nacht naar de talibanvilla ging om uw dorpelingen te rapporteren. Gevraagd aan wie u precies moest rapporteren, antwoordde u louter dat er drie talibanleden waren en dat ze hun naam niet zeiden (CGVS, p. 11). Dergelijke summiere en beknopte verklaringen aangaande deze problemen met de taliban die de onmiddellijke aanleiding hebben gevormd voor uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan ondermijnen de geloofwaardigheid ervan.

Ten tweede worden deze verklaringen evenmin ondersteund door objectieve informatie over de rekruteringsstijlen van de taliban. Volgens verschillende rapporten zouden de taliban niet aan gedwongen rekrutering doen omdat ze voldoende vrijwilligers hebben. In vele regio's wordt de taliban als de winnende partij beschouwd waardoor ze op gemakkelijke wijze aan voldoende rekruten raken. De hoge werkloosheidsgraad in Afghanistan maakt ook dat meeste van hun leden zich bij de taliban aansluiten door gebrek aan andere economische alternatieven. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit en tribale banden. In de meeste gevallen wordt van de stamouderen gevraagd om enkele van hun leden te laten aansluiten bij de taliban in plaats van een individuele rekrutering. Bovendien zou gedwongen rekrutering de lokale gemeenschap nog verder van de taliban vervreemden. De taliban heeft echter de steun van de lokale bevolking nodig vermits ze onder andere op hun samenwerking, belasting, logistieke hulp en voedselhulp rekenen. De gedwongen rekrutering door de taliban is aldus zeer uitzonderlijk. Gedwongen rekrutering van Hazara door de taliban blijkt nog meer een uitzondering te zijn, aldus verschillende rapporten. Daaruit blijkt dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban sjiitische Hazara gedwongen zou rekruteren op individuele basis. De taliban, die grotendeels uit Pashtou-leden bestaat, zou weliswaar enkele Hazara-leden kennen. Ook het rapport van EASO vermeldt dat de taliban Hazara-leden heeft maar ook dat deze niet gedwongen werden gerekruteerd (landeninformatie nr. 1, p. 19-20).

Dat de taliban iemand van de Hazara gemeenschap zouden rekruteren in een Hazara-regio en die persoon dan ook zou inzetten voor spionage tegen zijn eigen gemeenschap is dus weinig geloofwaardig in het licht van deze informatie. Dat de taliban dan ook nog een Hazara zouden kiezen wiens ganse familie door de taliban zelf werd gedood, maakt dit relaas nog minder geloofwaardig. De taliban zouden ook moeten weten dat iemand wiens ganse familie gedood is door hen, niet echt te vertrouwen zou zijn, temeer als hij dan ook nog op gedwongen wijze werd gerekruteerd. Iemand in uw geval zou mogelijk haat- en wraakgevoelens koesteren en kan de taliban mogelijk zelfs verraden. U gevraagd waarom de taliban net u wilden rekruteren, antwoordde u dat ze niet in de Hazara moskeeën konden opereren omdat zijzelf geen sjieten waren. Dus hadden ze een Hazara nodig (CGVS, p. 11-12). Bovendien zou u een sociaal persoon zijn die door iedereen gekend is (CGVS, p. 10). Deze antwoorden zijn niet overtuigend in het licht van de bovenstaande objectieve informatie die deze tegensprekt en in het licht van uw bewering dat uw familie omkwam door toedoen van een talibanbom.

Ten derde zijn er nog andere onrealistische zaken verbonden aan uw relaas. Zo is het weinig aannemelijk dat u gedurende anderhalve maand elke avond naar de moskee en daarna naar een villa van de taliban ging zonder dat iemand van uw dorp dat opgemerkt had. Bovendien zou u zelfs foto's hebben genomen van andere mensen in de moskee. Dat dit ook onopgemerkt kon gebeuren is bevreemdend. Ook het feit dat u vanuit uw eigen huis ontvoerd werd door de taliban terwijl uw familieleden binnenshuis daar niets van merkten -u hebt ze pas bij uw terugkeer geïnformeerd dat u was ontvoerd- is weinig overtuigend (CGVS, p. 11). Nochtans waren uw grootvader, uw tante en haar kinderen thuis toen u ontvoerd werd. In een regio als Ghazni die een onstabiele veiligheidssituatie kent, zouden uw familieleden meer en sneller gealarmeerd moeten zijn als iemand 's avonds aan jullie deur komt kloppen. Dat ze van de hele ontvoering niets van merkten en dat u hen pas bij uw terugkeer op de hoogte bracht van uw ontvoering is aldus niet aannemelijk.

Bovendien blijken uw familieleden in Ghazni, dus uw oom, zijn gezin en uw grootvader heden geen problemen te hebben met de taliban. Dat de taliban hen niet lastigvalt nadat u plots verdween van de radar en daarmee de taliban in de steek liet, mag verbazen. Verder weet u niet eens of u ondertussen gezocht wordt door de taliban (CGVS, p. 5). Iemand die zijn land heeft moeten verlaten wegens persoonlijke problemen met de taliban zou nochtans interesse moeten hebben over de gebeurtenissen na zijn vertrek, temeer gezien hij in die regio nog familie heeft wonen. Dat u daar geen interesse blijkt in te hebben, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Gelet op het bovenstaande wordt er geen enkel geloof gehecht aan uw bewering persoonlijke problemen te hebben gekend met de taliban.

Voorts vermeldde u dat uw ganse familie, dus uw ouders, uw twee zussen en uw twee broers, circa augustus 2015, allemaal omkwamen door een bom of raket van de taliban. Het CGVS kan hieraan geen geloof hechten. U bent vijf jaar na dit vermelde feit nog altijd onvoldoende geïnformeerd hierover. Zo gaat u ervan uit dat uw familie omgekomen is door een bom/raket die door de taliban afgevuurd is op uw huis. U gevraagd waarom u zo denkt, antwoordde u dat de politie zoiets normaal gezien niet zou doen (CGVS, p. 12). U kan echter niet met zekerheid spreken. Verder blijkt ook dat noch u, noch uw ooms klacht hebben ingediend na dit incident. Indien u zo zeker was dat de taliban die bom gooiden, hield niets u tegen om dat ook te rapporteren aan de Afghaanse staatsautoriteiten. Dat noch u noch iemand anders van uw uitgebreide familie rapportage maakte of klacht indiende na dit incident maakt dit element nog meer ongeloofwaardig. Voorts zijn uw verklaringen omtrent dit feit, dat heel uw leven zou veranderd hebben en voor immens verdriet moet gezorgd hebben, zeer summier. Uw verklaringen gaan niet verder dan een beknopte feitenopsomming. Een bom/raket zou op uw huis gevallen zijn. Een dorpeling zou u de volgende ochtend opgebeld hebben met het nieuws, u deed de begrafenis en keerde terug naar Ghazni (CGVS, p. 12). Echter is het bevreemdend dat noch uw oom M.Ar.S., noch uw oom M.As.S., dus de broers van uw vader die omgekomen is, in die periode iets gepost hebben op hun Facebookprofielen over de dood van uw familie. Uw ooms posten nochtans zeer vaak op Facebook en hierbij zijn ook vaak berichten over verschillende aanslagen in Afghanistan te vinden (landeninformatie nr. 4, nr. 5). In die periode hebben ze echter daarover niets gepost. Hun Facebook-posts uit die periode geven zelfs een positief beeld. Dit mag toch verbazen gezien u heel uw familie verloor en zij hun broer, neven en nichten.

Hoewel ongeloofwaardig, heeft deze gebeurtenis hoe dan ook geen link met uw eigen asielrelaas waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseert. Toen u gevraagd werd om uw problemen mee te delen die u uw land hebben doen verlaten, sprak u louter over uw persoonlijke problemen met de taliban die u wilden inzetten voor spionage. U vertelde pas later tijdens het persoonlijk onderhoud over de dood van uw familieleden toen u er specifiek naar gevraagd werd. Volgens u zouden ze omgekomen zijn in een aanslag waarvan zijzelf geen doelwit vormden. Hoewel betreurenswaardig zijn ze dus omgekomen tijdens gevechten tussen taliban en overheid, en betrof het geen gerichte aanslag op uw familie. "Die dingen gebeuren. Dat is normaal daar", bevestigde u zelf nog (CGVS, p. 12). Aldus zouden uw familieleden geen persoonlijke problemen hebben gehad met de taliban.

Gelet op de bovenstaande elementen kan u ook geen voordeel van twijfel gegund worden. De toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel stelt onder meer als voorwaarde dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de verzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu niet het geval. Uw verklaringen omtrent uw asielrelaas en de situatie van uw familieleden zijn weinig geloofwaardig. Verder hebt u zich ten onrechte voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstantie. Zo blijkt uit het leeftijdsonderzoek dat u bij uw aankomst in België een leeftijd had van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, hoewel u toen verklaarde 17.5 jaar oud te zijn (Fiche NBMV). Daarenboven verzweeg u uw drie Facebookprofielen terwijl u enkel één Facebookprofiel vermeldde. Toen u specifiek gevraagd werd of u nog andere Facebookprofielen had, antwoordde u bewust negatief (CGVS, p. 5). Toen u geconfronteerd werd met uw andere profielen, ontkende u deze volledig (CGVS, p. 13). Deze profielen bevatten echter allemaal uw foto, uw naam en uw bijkomende informatie. Op deze Facebookprofielen bent u ook bevriend met uw ooms wiens Facebookgegevens uzelf aangaf tijdens uw onderhoud (landeninformatie nr. 2). Het louter ontkennen ervan kan uw geloofwaardigheid aldus niet herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt

hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers een jonge zelfstandige man die opgeleid is en die de lingua franca van de stad Kabul, met name Dari, spreekt. Daarnaast spreekt u ook Engels. U hebt ook werkervaring. U werkte immers reeds enkele jaren op zelfstandige wijze in de stad Ghazni. U verkocht street food daar, een onderneming die u helemaal zelf heeft opgestart, met enige hulp van uw oom en tante (CGVS, p. 4). Van iemand met een dergelijk hoog niveau van zelfstandigheid kan verwacht worden dat hij ook de capaciteiten heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien in zijn hoofdstad.

Hoewel u verklaarde dat u geen dichte familieleden heeft buiten Ghazni, blijkt uit uw Facebookgegevens en die van uw ooms dat u wel over een netwerk beschikt in de stad Kabul. U verklaart dat u drie ooms van vaderszijde heeft met wie u nog steeds contact heeft (CGVS, p. 5). Gevraagd naar hun Facebookprofielen, hebt u deze ook meegedeeld. Uit deze gegevens blijkt echter dat meerdere leden van uw uitgebreide familie in Kabul wonen. Zo blijkt uw oom M.As.S. in Kabul te wonen. Hij heeft aan de universiteit gestudeerd, verklaarde u (CGVS, p. 5). Uit zijn Facebookprofiel kan worden afgeleid dat hij ingenieur is. Een van zijn kinderen zou naar een privéschool gaan in Kabul, wat aldus wijst op een zekere graad van welgesteldheid. Hijzelf blijkt ook werk te hebben daar en soms naar buitenland te reizen voor zijn werk, bijvoorbeeld naar India (landeninformatie nr. 5).

Ook uw andere oom van vaderszijde, M.Ar., blijkt in Kabul te wonen, ondanks uw bewering dat hij net als uw andere ooms in Ghazni zou wonen. U had reeds verklaard dat hij in Jalalabad heeft gestudeerd aan de universiteit. Dit bevestigt hij ook op zijn Facebookprofiel waar hij verklaart van Ghazni te komen, in Nangarhar gestudeerd te hebben en in Kabul te wonen. Op 5 januari 2019 heeft hij een foto gepost van zichzelf waarbij hij opmerkte dat de eerste sneeuw gevallen is in Kabul die winter (landeninformatie nr. 4).

Behalve uw ooms van vaderszijde met wie u een dichte band heeft, zijn er mogelijk nog meer familieleden in Kabul die u kunnen helpen bij uw hervestiging. Zo werd opgemerkt dat iemand genaamd M. A. vaak commentaar geeft op uw posts. Hij noemt u en uw oom “neef” (cousin). Hij blijkt ook in Kabul te wonen en daar te werken als ingenieur (landeninformatie nr. 6). Op een van de Facebookprofielen die u verzwegen heeft u zelf als informatie geschreven dat u naar Wali Asr Middelbare School bent gegaan, hetgeen overeenkomt met uw verklaring op het CGVS. Bovendien verklaart u daarop ook nog in Kabul te wonen (landeninformatie nr. 2). Aldus is een eerder verblijf in Kabul zelfs niet uitgesloten.

Hoewel u verklaarde dat uw ganse familie omgekomen is in een aanslag, werd dit, zoals hierboven gesteld, ongeloofwaardig bevonden. Bijkomend werd een Facebookprofiel gevonden met als naam "A.S." die vaak commentaar geeft op uw posts op Facebook en die u "mijn broer" noemt (landeninformatie nr. 7). Op haar Facebook verklaart deze persoon uit Ghazni te komen en aan de universiteit in Ghazni te studeren. Zij noemt u 'broer' en haar Facebook ID bevat de naam "R.S.", dus de naam van uw broer. A.S. is eveneens de naam van uw zus die omgekomen zou zijn in die genoemde bomaanslag bij u thuis. Aldus zijn er sterke aanwijzingen dat dit profiel tot uw broer of een zus behoort. Dit bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de dood van uw familieleden.

Vermits al uw familieleden universitaire opleidingen hebben genoten en een job hebben, kan er ook geconcludeerd worden dat u niet tot de armste sociale klasse behoort in Afghanistan die bij een terugkeer of toepassing van een intern vluchtalternatief in erbarmelijke leefomstandigheden zou terechtkomen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u zelf dat de taliban u daar ook kunnen vinden en dat u als Hazara vervolgd kan worden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw problemen met de taliban zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Met betrekking tot uw bewering dat u als Hazara vervolgd zou worden in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar uw etniciteit niet volstaat om aan te tonen dat u in Afghanistan werkelijk werd bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. Bovendien moet een eventuele discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In casu zijn geen elementen aangebracht die daarop wijzen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Het voorgelegde document, met name de kopie van uw taskara, dat u neerlegt kan deze appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw nationaliteit en herkomst waaraan niet wordt getwijfeld. Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (landeninformatie nr. 9).

De opmerkingen gemaakt op de notities van het persoonlijk onderhoud die op 5 november 2020 aan het CGVS werden overgemaakt betreffen slechts enkele correcties en verduidelijkingen bij vragen over uw regio en doen dan ook geen afbreuk aan bovengenoemde vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Nadat de verzoekende partij artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag geciteerd heeft, vervolgt zij dat:

“zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn 2de aanvraag tot asiel heeft ingediend op 20 november 2019.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vermoord te worden omwille van bloedwraak.

Ter staving van zijn subjectieve vrees wenst verzoeker te verwijzen naar zijn verklaringen.

Ter staving van zijn objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar de gekende landeninformatie over eer en bloedwraak in Afghanistan.

Dat dit middel is gegrond.”

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel juncto het gelijkheidsbeginsel.*

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

“Verweerster stelt dat aan verzoeker geen specifieke steunmaatregelen mag verleend worden omdat hij geen bijzondere procedurele noden heeft.

Verzoeker meent dat hij enorm getraumatiseerd is door wat hij in het land van herkomst en onderweg meegemaakt heeft.

Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Problemen met de Taliban:

Verweerster hecht geen geloof aan deze problemen omdat verzoeker volgens haar vaag was.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het gehoorverslag en hij meent dat hij heel veel detail verteld heeft over deze problemen.

Verweerster verwijst naar pagina 10 en 11 van het gehoorverslag. Als men deze pagina's leest zal men vaststellen dat verzoeker veel verteld heeft over deze feiten.

Verweerster stelt nogmaals dat verzoeker vaag was over de rapportering. Verzoeker meent dat de helft van pagina 11 gaat over deze rapportering.

Waarom is dit vaag is een vraagteken voor verzoeker.

Verweerster vindt niet veel om de subjectieve verklaringen van verzoeker in twijfel te trekken daarom zoekt ze haar vlucht in de landeninformatie.

Verweerster stelt dat volgens de landen informatie gedwongen rekruteringen niet voorkomt.

De gedwongen rekrutering is aldus zeer uitzonderlijk.

Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om te motiveren waarom verzoeker niet onder deze uitzondering valt.

Wat verweerster nog over het hoofd ziet is het volgende:

Taliban kunnen onmogelijk een Pashtoun naar een moskee van Hazar's sturen om te spioneren.

Taliban hebben iemand nodig die niet verdacht kan zijn in de moskee. Een Pashtoun zal direct verdacht zijn.

Verweerster denkt dat iemand van eigen gemeenschap nooit spioneerde tegen zijn eigen gemeenschap.

Dit is bewijs van gebrek aan kennis over Afghanistan.

Hoe kunnen de Taliban weten dat de ouders van verzoeker door de Taliban vermoord is?

Nergens wordt gepubliceerd hoe een slachtoffer omkomt.

Het alleen verzoeker die denkt dat zijn ouders door de Taliban vermoord zijn. Zie pagina 12 van het gehoorverslag waarin staat:

Dat de politie zoiets normaal gezien niet zou doen.

Verweerster maakt ervan een punt zonder 1 meter verder na te denken.

Verweerster denkt dat het nemen van foto's in een moskee een verdachte handelingen is.

Wij wonen vandaag in 2021 en niet 1921.

Foto's trekken is sterk ingeburgerd in ons leven. Foto's worden overal getrokken zonder enig probleem.

Verweerster vindt het ook niet geloofwaardig dat verzoeker van zijn eigen woning ontvoerd wordt zonder de andere familieleden dit opmerkte.

Verzoeker meent dat ze niet in een appartement woonden maar een groot huis.

De afstand tussen de kamers en de poort is ver en het is niet redelijk om te verwachten dat de andere familieleden dit moest opgemerkt hebben.

De door van verzoekers ouder:

Verzoeker meent dat hij geen belang heeft om de dood van zijn familie te verzinnen. Dit verandert niets in zijn zaak en heeft geen enkele negatieve invloed op zijn vrees voor vervolging.

Dit blijkt ook uit de verklaringen van verzoeker waarin hij dit feit helemaal op einde verteld heeft.

Daarmee wordt bedoelt wanneer de vragen over familieleden gesteld wordt.

Verweerster neemt verzoeker ook voor dit feit kwalijk omdat hij dit pas in deze fase verteld heeft.

Verweerster liet na om deze zaak vanuit dit invalshoek te bekijken.

Het feit dat in de Facebook van de familie niets over dit feit staat mag geen reden zijn om dit feit in twijfel te trekken.

Verweerster laat het voordeel van twijfel te verlenen aan verzoeker omdat verzoeker zich ten onrechte minderjarig verklaard.

Verzoeker stelde dat hij 17,5 jaar oud was. Het leeftijdsonderzoek stelt dat hij 21,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Dit betekent dat hij 18 jaar oud is.

Voor een verschil van 6 maanden een Afghaanse asielzoeker kwalijk nemen?

Eruit blijkt hoe de dossierbehandelaar geforceerd op zoek gegaan is naar argumenten om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen.

Dat dit middel gegrond is."

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikelen 48/4, § 2, b) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

"Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker behoort tot de religieuze minderheid in Afghanistan. Hij behoort tot een zeer arme gezin en mag niet rekenen op andere familieleden.

Verweerster verwijst ten onrechte naar een paar familieleden die in Kaboel woonachtig zijn.

Verzoeker wenst de volgende stukken voor te leggen:

De studentenkaart van M.A. waaruit blijkt dat hij een student is in Kaboel in een kot woont. (stuk 3)

Een brief van een immobiele kantoor (stuk 4)

Een brief over de reis van de oom naar India (stuk 5)

Schoolbewijzen van verzoeker in Ghazni (stuk 6)

Een bewijs dat M.As. in India woont (stuk 7)

Een kopie van het paspoort van M.As. (stuk 8)

Een bewijs van werk van M.Ar. in Ghazni (stuk 9)

Commentaar op facebook 'mijn broer' mag geen indicatie zijn dat deze persoon de zus van verzoeker is.

In Afghanistan spreken vaak mannen vrouwen en vrouw mannen aan als broer en zus.

Oudere personen worden als tante of oom aangesproken.

Het woord mevrouw en mijnheer wordt gebruikt in de officiële documenten.

Verzoeker meent dat als deze dame als zijn zus gezien wordt door het CGVS dan moet het CGVS zich ook de vraag stellen waarom deze dame in onveilige Ghazni als een vrouw verder blijft studeren.

Waarom gaat deze dame niet naar Kaboel naar de andere familieleden om te studeren?

Als verzoeker kan naar Kaboel gaan bij de familieleden, waarom kan de zogezegde zus van verzoeker volgens het CGVS, niet naar Kaboel gaan?

Een beetje out of box denken.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan."

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit een aantal rapporten betreffende de algemene situatie in Afghanistan (verzoekschrift, p. 7-10). Zij wijst hierbij onder andere op de situatie van de Hazara's en sjiieten en de gevolgen van de Covid-19-pandemie en stelt dat zij nergens in Afghanistan veilig is.

2.4. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- de studentenkaart van M.A. (stuk 3),
- een brief van een immobiliënkantoor (stuk 4),
- een brief over de reis van haar oom naar India (stuk 5),
- haar schoolcertificaten (stuk 6),
- het bewijs van het verblijf van haar oom M.As. in India (stuk 7),
- een kopie van het paspoort van haar oom M.As. (stuk 8), en
- een bewijs van het werk van haar oom M.Ar. (stuk 9).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018,
- de *"Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note"* van EASO van december 2020, en
- het *"Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report"* van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban werd gedwongen haar geloofsgenoten te bespioneren in de moskee, alsook dat zij omwille van haar geloofsovertuiging als Hazara wordt gediscrimineerd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een kopie van haar taskara voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dienaangaande dient er vooreerst op gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Bovendien legt de verzoekende partij enkel een kopie voor, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Deze taskara toont hoe dan ook enkel de identiteit van de verzoekende partij aan, een element dat heden niet wordt betwist doch dit document vertoont op zich geen verband met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verder wijst de Raad erop dat luidens artikel 8 PR RvV de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de aan het verzoekschrift gevoegde stukken 3-6 en 9 door de Raad niet in overweging genomen.

Wat betreft het document dat in de inventaris bij het verzoekschrift wordt omschreven als *“Een bewijs dat M.As. in India woont”* (verzoekschrift, stuk 7) stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat de oom van de verzoekende partij, M.As., in India een trainingsprogramma heeft gevolgd betreffende het plannen en uitwerken van transportsystemen voor bussen, een element dat heden niet wordt betwist.

Wat betreft het paspoort van haar oom M.As. (verzoekschrift, stuk 8) stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiervan slechts een gedeeltelijke kopie voorlegt, die wegens de manipuleerbaarheid door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Uit deze kopie blijkt niet dat deze oom in India zou wonen. Hoe dan ook vertoont deze kopie op zich evenmin een *nexus* met de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban werd gedwongen om haar geloofsgenoten te bespioneren in de moskee.

De UNHCR Guidelines van augustus 2018 vermelden dat in gebieden waar gewapende anti-gouvernementele groeperingen (AGE's) daadwerkelijke controle over grondgebied en bevolking uitoefenen, zij naar verluidt gebruik maken van verschillende mechanismen om hun strijders te rekruteren, dwangmaatregelen kunnen ook voorkomen. Uit het rapport “EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan – Recruitment by armed groups” van september 2016 en het rapport van Landinfo “Afghanistan: recruitment to Taliban” van 2017 (administratief dossier, stuk 1 in de map met 'landeninformatie') blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden en eerder uitzonderlijk voorkomt omdat de taliban in beginsel over voldoende vrijwilligers beschikken en anders gebruik maken van mobiele strijdkrachten alsook omdat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. In de EASO COI Focus van september 2020 wordt aangegeven dat de taliban slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Zo wordt bijvoorbeeld gemeld dat de taliban personen met een militaire achtergrond, zoals leden van de ANSF, proberen te rekruteren. De taliban maken ook gebruik van gedwongen rekrutering in situaties van acute druk. Voorts valt te lezen dat druk en dwang om zich aan te sluiten bij de taliban niet altijd gewelddadig zijn en zouden vaak worden uitgeoefend via de familie, de clan of religieus netwerk, afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden. Er kan worden gesteld dat de gevolgen van niet gehoorzamen over het algemeen ernstig zijn, waaronder meldingen van bedreigingen van de familie van de benaderde rekruten, ernstig lichamelijk letsel, en moorden. De informatie die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift werpt hierop geen ander licht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een Afghaanse jongeman uit een dorp gelegen in het district Jaghatu in de Afghaanse provincie Ghazni is en woonachtig is in de stad Ghazni, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat zij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE). Om dit risico te kunnen evalueren dienen bijgevolg diverse elementen, zoals haar regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw te worden genomen. Een individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming, waarbij de verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. De verzoekende partij slaagt er echter niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij motiveert als volgt dat:

- de verklaringen van de verzoekende partij over haar problemen met de taliban vaag zijn,
- het niet aannemelijk is dat de taliban, die grotendeels uit Pashtounen bestaan, een sjitische Hazara gedwongen zouden trachten te rekruteren nadat diens familie door een bom van de taliban om het leven zou zijn gekomen,
- het evenmin aannemelijk is dat de verzoekende partij gedurende anderhalve maand iedere avond naar de moskee zou gaan en er zelfs foto's zou nemen van de aanwezigen zonder dat dit zou zijn opgemerkt,
- het geenszins geloofwaardig is dat de verzoekende partij uit haar huis zou worden ontvoerd door de taliban zonder dat haar familieleden dit zouden hebben gemerkt,
- de familieleden van de verzoekende partij in haar regio van herkomst geen verdere problemen hebben ondervonden met de taliban, hetgeen des te meer klemmt daar de verzoekende partij niet weet of de taliban nog naar haar hebben gezocht, wat getuigt van een gebrek aan interesse in de door haar voorgehouden problemen en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas verder ondermijnt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij vage en niet plausibele verklaringen afgelegd heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de notities van het persoonlijk onderhoud en meent zij dat haar verklaringen inzake de problemen met de taliban gedetailleerd zijn. Hiermee komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich echter niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Dat de taliban een Hazara nodig hadden om in de moskee van de Hazara's te kunnen spioneren, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt, vormt opnieuw slechts het herhalen van een reeds opgeworpen blote bewering. Dit klemmt des te meer daar de familie van de verzoekende partij blijkt haar verklaringen door een bom van de taliban om het leven kwam. De verzoekende partij kan in de door haar geschetste omstandigheden en mede gelet op de voormelde informatie over de rekruteringswijzen van de taliban dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een betrouwbare rekrut voor de taliban. Dienaangaande dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat zij door een dorpeling werd benaderd, zodat wel degelijk kan worden aangenomen dat de taliban ervan op de hoogte waren dat zij verantwoordelijk waren voor de dood van haar familieleden.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat we vandaag in 2021 leven en dat het nemen van foto's is ingeburgerd en geen problemen oplevert, dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat zij iedere avond gedurende anderhalve maand naar de moskee ging en daar ook foto's nam van personen die zij bespioneerde. Het is geenszins aannemelijk dat dit niemand zou zijn opgevallen, zoals de verzoekende partij verklaart.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat het huis van haar oom geen appartement maar een groot huis is met een grote afstand tussen de kamers en de poort waardoor haar familieleden haar ontvoering niet opmerkten, komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Zij maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding van dit element, ook niet toen zij werd bevraagd over de omstandigheden van haar beweerde ontvoering door de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Wat betreft het overlijden van de familieleden van de verzoekende partij door een bom van de taliban, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat dit element geen link heeft met de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven en dat haar familie niet persoonlijk door de taliban werd gevisieerd: *"[...] heeft deze gebeurtenis hoe dan ook geen link met uw eigen asielrelaas waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseert. Toen u gevraagd werd om uw problemen mee te delen die u uw land hebben doen verlaten, sprak u louter over uw persoonlijke problemen met de taliban die u wilden inzetten voor spionage. U vertelde pas later tijdens het persoonlijk onderhoud over de dood van uw familieleden toen u er specifiek naar gevraagd werd. Volgens u zouden ze omgekomen zijn in een aanslag waarvan zijzelf geen doelwit vormden. Hoewel betreurenswaardig zijn ze dus omgekomen tijdens gevechten tussen taliban en overheid, en betrof het geen gerichte aanslag op uw familie. "Die dingen gebeuren. Dat is normaal daar", bevestigde u zelf nog (CGVS, p. 12). Aldus zouden uw familieleden geen persoonlijke problemen hebben gehad met de taliban."*

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel element aan dat hierop een ander licht zou kunnen werpen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij getraumatiseerd is door wat zij in haar land van herkomst en onderweg heeft meegemaakt, laat zij na enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd is. De verzoekende partij maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding van een trauma en/of andere mentale problemen die haar zouden verhinderen op een normale wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij vreest te worden vermoord "omwille van bloedwraak", kan niet worden ingezien waarover zij het heeft. Noch tijdens haar persoonlijk onderhoud, noch verder in haar verzoekschrift heeft de verzoekende partij hiervan enige melding gemaakt. Het *post factum* opwerpen van een nood aan internationale bescherming omwille van bloedwraak, volstaat geenszins teneinde deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt de hogervermelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het motief dat geen geloof zou kunnen worden gehecht aan het overlijden van de familieleden van de verzoekende partij ingevolge een bomaanval van de taliban, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing daar deze gebeurtenis niet de aanleiding vormde van de vlucht van de verzoekende partij uit Afghanistan.

6.4. De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar algemene informatie met betrekking tot het risicoprofiel in hoofde van Hazara's/sjiieten volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 en uit de EASO guidance note van december 2020 blijkt dat UNHCR en EASO een individualiseringsvereiste hanteren voor voormeld risicoprofiel. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt immers dat de verzoekende partij de door haar aangehaalde problemen met de taliban niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt. Noch tijdens haar persoonlijk onderhoud, noch in haar verzoekschrift voert de verzoekende partij enig ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar geloofsovertuiging en/of etnische origine als sjiitische Hazara persoonlijk zou worden geviséerd.

6.5. Tenslotte motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij de asielinstanties heeft trachten te misleiden door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over haar leeftijd en haar Facebookprofielen:

“Gelet op de bovenstaande elementen kan u ook geen voordeel van twijfel gegund worden. De toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel stelt onder meer als voorwaarde dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de verzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu niet het geval. Uw verklaringen omtrent uw asielrelaas en de situatie van uw familieleden zijn weinig geloofwaardig. Verder hebt u zich ten onrechte voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstantie. Zo blijkt uit het leeftijdsonderzoek dat u bij uw aankomst in België een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, hoewel u toen verklaarde 17,5 jaar oud te zijn (Fiche NBMV). Daarenboven verzweeg u uw drie Facebookprofielen terwijl u enkel één Facebookprofiel vermeldde. Toen u specifiek gevraagd werd of u nog andere Facebookprofielen had, antwoordde u bewust negatief (CGVS, p. 5). Toen u geconfronteerd werd met uw andere profielen, ontkende u deze volledig (CGVS, p. 13). Deze profielen bevatten echter allemaal uw foto, uw naam en uw bijkomende informatie. Op deze Facebookprofielen bent u ook bevriend met uw ooms wiens Facebookgegevens uzelf aangaf tijdens uw onderhoud (landeninformatie nr. 2). Het louter ontkennen ervan kan uw geloofwaardigheid aldus niet herstellen.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift dienaangaande stelt als volgt:

“Verweerster laat het voordeel van twijfel te verlenen aan verzoeker omdat verzoeker zich ten onrechte minderjarig verklaard.

Verzoeker stelde dat hij 17,5 jaar oud was. Het leeftijdsonderzoek stelt dat hij 21,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Dit betekent dat hij 18 jaar oud is.

Voor een verschil van 6 maanden een Afghaanse asielzoeker kwalijk nemen?

Eruit blijkt hoe de dossierbehandelaar geforceerd op zoek gegaan is naar argumenten om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen.”, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten de verzoekende partij het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. De Raad wijst er bovendien op dat indien rekening wordt gehouden met de ondergrens van de standaarddeviatie opgenomen in het leeftijdsonderzoek, de verzoekende partij ten tijde van dit onderzoek 19,5 jaar oud was en zij zich dus nog steeds twee jaar jonger voordeed. Mede gelet op de voorgaande vaststellingen doet dit element wel degelijk afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij.

6.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

6.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door*

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, de EASO Guidance Note van december 2020 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Jaghatu gelegen in de provincie Ghazni.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij.

Ook in haar aanvullende nota maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in de hoofdstad Kaboel over een intern vestigingsalternatief beschikt. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018) en EASO (*"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Kabul niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Kabul zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de

doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Kabul. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad ‘targeted killings’ betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij twee nieuwsartikels bij van 5 en 9 november 2020 waarin sprake is van een aanval op een school in een sjiiitische wijk in Kaboel. In de EASO guidance note van december 2020 wordt aangegeven dat er aanvallen door ISKP gebeurd zijn op plaatsen waar Hazara/Shia bijeenkomen, zoals religieuze herdenkingen, bruiloften en locaties (bijv. ziekenhuizen) in door de Hazara's gedomineerde buurten in grote steden, waaronder Kabul en Herat. Echter, de verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na om uiteen te zetten dat zij zich in deze buurten dient te begeven OF er dient te verblijven. Door enkel naar nieuwsartikelen te verwijzen toont de verzoekende partij niet aan dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kabul, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt.

Uit het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van december 2020 (p.129), blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul. Voorts staat de hoofdstad Kabul en de luchthaven onder controle van de regering.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO Guidance Note van december 2020 volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul (p.167-172). Op het vlak van de voedselvoorziening wordt gesteld dat de voedselprijzen in de stad Kabul onder druk staan. Inzake huisvesting is de stad Kabul onderhevig aan een sterke bevolkingsgroei, waarbij veel inwoners

terechtkomen in zogenaamde “*informal settlements*”. Verder is toegang tot drinkbaar water voor sommige inwoners van de stad Kabul moeilijk en problematisch, waarbij ook het ontbreken van een centraal rioleringssysteem een rol speelt. Wat betreft gezondheidszorg, blijkt dat de inwoners weliswaar toegang hebben tot openbare gezondheidszorg doch dat deze gezondheidszorg gepaard gaat met een hoog kostenplaatje dan wel een ondermaatse kwaliteit. Verder staat de werkgelegenheid in Afghanistan onder druk en leeft een toenemend deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens, doch het is mogelijk werk te vinden in de stad Kabul en de lonen zijn er ook veelal hoger dan elders in Afghanistan, zeker voor wie op de ondersteuning van een netwerk kan rekenen.

In het rapport van 8 april 2020 opgesteld door CEDOCA wordt eveneens aangegeven dat de bevolking in de stad Kabul sterk groeit, hetgeen de stedelijke infrastructuur onder druk zet. Er wordt ook gesteld dat vele IDP's in informele huisvesting terechtkomen, dat toegang tot water, onderwijs en gezondheidszorg beperkt kan zijn en dat het beschikken over een ondersteunend netwerk een troef is bij het vinden van werk.

UNHCR geeft in zijn “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (p. 112-114) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Volgens de EASO Guidance Note van december 2020 (p.174-175) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kabul in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de Guidance Note wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

In het rapport van 8 april 2020 concludeert CEDOCA dat met beperkte arbeidsmogelijkheden, weinig of geen sociale vangnetten, slechte huisvestingsomstandigheden, belemmerde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en de voortdurende angst voor uitzetting als gevolg van pachtonzekerheid of landroof, worden ontheemden en terugkeerders in de talrijke informele nederzettingen van de hoofdstad geconfronteerd met onzekere levensomstandigheden en worden zij vaak gedwongen tot secundaire ontheemding, alsook tot negatieve overlevingsstrategieën.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse in het rapport van 8 april 2020 laat ook niet toe om de hoofdstad Kabul algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: “*Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers een jonge zelfstandige man die opgeleid is en die de lingua franca van de stad Kabul, met name Dari, spreekt. Daarnaast spreekt u ook Engels. U hebt ook werkervaring. U werkte immers reeds enkele jaren op zelfstandige wijze in de stad Ghazni. U verkocht street food daar, een onderneming die u helemaal zelf heeft opgestart, met enige hulp van uw oom en tante (CGVS, p. 4). Van iemand met een dergelijk hoog niveau van zelfstandigheid kan verwacht worden dat hij ook de capaciteiten heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien in zijn hoofdstad.”

Hoewel u verklaarde dat u geen dichte familieleden heeft buiten Ghazni, blijkt uit uw Facebookgegevens en die van uw ooms dat u wel over een netwerk beschikt in de stad Kabul. U verklaart dat u drie ooms van vaderszijde heeft met wie u nog steeds contact heeft (CGVS, p. 5). Gevraagd naar hun Facebookprofielen, hebt u deze ook meegedeeld. Uit deze gegevens blijkt echter dat meerdere leden van uw uitgebreide familie in Kabul wonen. Zo blijkt uw oom M.As.S. in Kabul te wonen. Hij heeft aan de universiteit gestudeerd, verklaarde u (CGVS, p. 5). Uit zijn Facebookprofiel kan worden afgeleid dat hij ingenieur is. Een van zijn kinderen zou naar een privéschool gaan in Kabul, wat aldus wijst op een zekere graad van welgesteldheid. Hijzelf blijkt ook werk te hebben daar en soms naar buitenland te reizen voor zijn werk, bijvoorbeeld naar India (landeninformatie nr. 5).

Ook uw andere oom van vaderszijde, M.Ar., blijkt in Kabul te wonen, ondanks uw bewering dat hij net als uw andere ooms in Ghazni zou wonen. U had reeds verklaard dat hij in Jalalabad heeft gestudeerd aan de universiteit. Dit bevestigt hij ook op zijn Facebookprofiel waar hij verklaart van Ghazni te komen, in Nangarhar gestudeerd te hebben en in Kabul te wonen. Op 5 januari 2019 heeft hij een foto gepost van zichzelf waarbij hij opmerkte dat de eerste sneeuw gevallen is in Kabul die winter (landeninformatie nr. 4).

Behalve uw ooms van vaderszijde met wie u een dichte band heeft, zijn er mogelijk nog meer familieleden in Kabul die u kunnen helpen bij uw hervestiging. Zo werd opgemerkt dat iemand genaamd M. A. vaak commentaar geeft op uw posts. Hij noemt u en uw oom "neef" (cousin). Hij blijkt ook in Kabul te wonen en daar te werken als ingenieur (landeninformatie nr. 6). Op een van de Facebookprofielen die u verzweeg heeft u zelf als informatie geschreven dat u naar Wali Asr Middelbare School bent gegaan, hetgeen overeenkomt met uw verklaring op het CGVS. Bovendien verklaart u daarop ook nog in Kabul te wonen (landeninformatie nr. 2). Aldus is een eerder verblijf in Kabul zelfs niet uitgesloten.

[...]

Vermits al uw familieleden universitaire opleidingen hebben genoten en een job hebben, kan er ook geconcludeerd worden dat u niet tot de armste sociale klasse behoort in Afghanistan die bij een terugkeer of toepassing van een intern vluchtalternatief in erbarmelijke leefomstandigheden zou terechtkomen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u zelf dat de taliban u daar ook kunnen vinden en dat u als Hazara vervolgd kan worden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw problemen met de taliban zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Met betrekking tot uw bewering dat u als Hazara vervolgd zou worden in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar uw etniciteit niet volstaat om aan te tonen dat u in Afghanistan werkelijk werd bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. Bovendien moet een eventuele discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In casu zijn geen elementen aangebracht die daarop wijzen."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij afkomstig is uit een arm gezin, dat zij niet mag rekenen op andere familieleden en dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar een paar familieleden die in Kabul woonachtig zijn. Aldus komt zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder deze gevolgtrekkingen in concreto te weerleggen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig, gelet op de hogervermelde draagkrachtige en pertinente motieven van de bestreden beslissing. In het verzoekschrift citeert de verzoekende partij verslagen van UN OCHA die aangegeven dat de covid19-pandemie een impact heeft op het inkomen van terugkeerders en kwetsbare familie in onder andere Kaboel. Dit gegeven op zich is onvoldoende om te besluiten dat het intern vestigingsalternatief onredelijk is, daar de verzoekende partij nalaat om dit op haar concrete situatie toe te passen. In dit opzicht wijst de Raad erop dat zij familieleden heeft die over universitaire diploma's beschikken, een oom een job als ingenieur heeft en een neef die naar een privé-school gaat. De verzoekende partij laat na om toe te lichten op welke wijze de situatie van haar familieleden in Kaboel ten gevolge van de covid19 pandemie gewijzigd is. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: "Vermits al uw familieleden universitaire opleidingen hebben genoten en een job hebben, kan er ook geconcludeerd worden dat u niet tot de armste sociale

klasse behoort in Afghanistan die bij een terugkeer of toepassing van een intern vluchtalternatief in erbarmelijke leefomstandigheden zou terechtkomen.” De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de redelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingsalternatief in hoofde van de verzoekende partij. Zoals hoger reeds aangegeven blijkt uit de bijgebrachte documenten niet dat haar oom M.As. in India woont. Kritiek op het overtollig motief dat uit de Facebookprofielen blijkt dat geen geloof zou kunnen worden gehecht aan de dood van de familieleden van de verzoekende partij omwille van een bomaanval van de taliban, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient aangenomen dat de stad Kabul, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* als een redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de procedure om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §

1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS